

Sygn. akt IV KZ 7/19

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **K. Ż.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 19 marca 2019 r.,

zażalenia skazanej

na zarządzenie Sędziego VI Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w K.

z dnia 8 listopada 2018 r.,

o odmowie przyjęcia kasacji,

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Skazana K. Ż. w dniu 19 lipca 2018 r. wystąpiła do Sądu Okręgowego w K. z pismem będącym jej osobistą kasacją od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 27 kwietnia 2018 r., sygn. akt VI Ka [...], utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 7 listopada 2017 r., sygn. akt V K [...]. Do tego pisma załączyła wniosek o wyznaczenie obrońcy z urzędu celem sporządzenia i podpisania kasacji, wskazując na sytuację materialną uniemożliwiającą jej poniesienie kosztów obrony.

Zarządzeniem z dnia 4 września 2018 r., Sędzia VI Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w K. nie uwzględniła wniosku skazanej o wyznaczenie obrońcy z urzędu do sporządzenia i podpisania kasacji oraz pouczyła skazaną, że w terminie 30 dni od otrzymania tego zarządzenia,

może ona złożyć kasację sporządzoną i podpisaną przez obrońcę ustanowionego z wyboru.

Powyższe zarządzenie skazana odebrała w dniu 27 września 2018 r.

W dniu 26 października 2018 r. skazana ponownie wystąpiła do Sądu Okręgowego w K. z osobistą kasacją, do której załączyła wniosek o wyznaczenie obrońcy z urzędu celem sporządzenia i podpisania kasacji, który –wbrew jej twierdzeniom – oparty był na tych samych okolicznościach.

W związku z tym, Sędzia VI Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w K. zarządzeniem z dnia 8 listopada 2018 r. na podstawie art. 81 § 1b k.p.k. pozostawiła bez rozpoznania ponowny wniosek skazanej o wyznaczenie obrońcy z urzędu celem sporządzenia i podpisania kasacji, a na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 120 § 2 k.p.k. w zw. z art. 526 § 2 k.p.k. odmówiła przyjęcia kasacji własnej skazanej.

Na powyższe zarządzenie zażalenie wniosła K. Ż. zarzucając naruszenie:

- art. 120 § 1 i 2 k.p.k., poprzez odmowę przyjęcia kasacji własnej skazanej „bez wyznaczenia terminu 7 dniowego na uzupełnienie braku formalnego stanowiącego w art. 526 § 2 k.p.k.;
- pozbawienie prawa do sądu wskutek odmowy ustanowienia adwokata z urzędu celem podpisania kasacji wynikającego z przymusu adwokacko – radcowskiego”;
- § 284 ust. 1 regulaminu urzędowania sądów powszechnych, poprzez nie wezwanie skazanej do uzupełnienia wniosku o ustanowienie adwokata z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

U podstaw zaskarżonego zarządzenia legło ustalenie, że skazana wezwana do usunięcia braków formalnych osobistej kasacji, poprzez sporządzenie i podpisanie jej przez adwokata lub radcę prawnego ustanowionego z wyboru, braków tych nie usunęła.

Skarżąca tego ustalenia nie kwestionuje. Zawarta w zażaleniu argumentacja dotyczy zaś kwestii, które na obecnym etapie postępowania nie mają istotnego znaczenia. Nie wchodzi bowiem w rachubę ani błąd w wyznaczeniu skazanej terminu na uzupełnienie braków formalnych kasacji określonych w art. 526 § 2 k.p.k. bowiem termin zawity (30 dni) został prawidłowo wskazany

(zarządzeniem z dnia 5 września 2018 r.), ani pozbawienie prawa do sądu wskutek odmowy ustanowienia skazanej adwokata z urzędu w celu sporządzenia i podpisania kasacji, czy też błąd w zaniechaniu „wezwania skazanej do uzupełnienia wniosku o ustanowienie adwokata z urzędu”. Jak już bowiem wskazano, po tym, jak nie uwzględniono wniosku o wyznaczenie skazanej obrońcy z urzędu do sporządzenia i podpisania kasacji zarządzeniem z dnia 4 września 2018 r., wezwano ją do uzupełnienia braków kasacji przez jej sporządzenie i podpisanie przez adwokata z wyboru. Skoro skazana tego nie uczyniła, to bezprzedmiotowe są jej zarzuty, szczególnie dwa ostatnie – w istocie odnoszące się do zarządzenia o pozostawieniu bez rozpoznania ponownego wniosku skazanej o wyznaczenie obrońcy z urzędu celem sporządzenia i podpisania kasacji, na które nie przysługuje zażalenie.

Kierując się przedstawionymi wyżej względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.